

Vinterstemning

Safariske glimt

AV ROAR NÅLSUND

OTB, eller O-laget Trønderbom, er gruppenavnet på en del medlemmer av FREIDIG's orienteringsavdeling. Gruppen prøver å gjøre idretten i alminnelighet og o-sporten i særdeleshet mindre alvorlig ved å skape humør ved andres og egne arrangementer. SAFARI 72 er navnet på en tur noen av gruppens medlemmer gjorde i Trollheimen i fjor sommer, og en beskrivelse av turen følger:

Safarisesongen er over for denne gang og SAFARI 72 glir pent inn i den lange rekken av vellykkede OTB-arrangementer. Turen gikk i hovedtrekkene etter den oppsatte planen. 7 personer derav 5 OTB-ere tilbrakte 5 dager i Trollheimen fra 1.—5. august. Det som nå følger er fattig forsøk på å gjenfortelle turens gode innslag.

Safarikomiteen fant det meningsløst at turens deltakere skulle gli gjennom fjellet uten å vekke den minste oppmerksomhet. For å forberede Turistforeningen på vårt komme, ble det sendt et rundskriv (nr. 18/72) fra styret i OTB til betjeningen på de hyttene vi skulle innom. Rundskrivet er i sin helhet gjengitt (se neste side).

Virkningen ble meget bra.

Hver gang man bare nærmer seg fjell skal visse personer vise at de er i bedre form enn alle andre. På denne turen førte det til at en fraksjon befant seg på toppen av Blåhø før turen egentlig hadde startet. De syntes det ville bli litt kjedelig å bruke 4 timer av sitt liv til bare å vente på middag på Gjevilvasshytta.

Noe liknende gjentok seg under en senere hviledag på Trollheimshytta. Da var det en som fant tiden mellom frokost og middag vel lang, og brukte dette som påskudd til å løpe en tur rundt Blåhø og Svarthetta, dvs. den kjente trekanten Trollheimshytta—Gjevilvasshytta—Jøldalshytta—Trollheimshytta via Geithetta. Normale mennesker bruker 3 dager på turen. Knut brukte 8 timer.

Trondheim 21.7.72

OTB

v/styret

Betjeningen på turisthyttene i Trollheimen

Da vi er blitt kjent med at en gruppe av vårt lags medlemmer har til hensikt å legge ut på en fottur i Trollheimen i første uke av august, og alle Styrets forsøk på å forhindre dette har mislyktes, har vi sett oss nødt til å gi dette varsel til Betjeningen på turisthyttene i Trollheimen:

Våre medlemmers oppførsel vil da i mindre grad bli til sjenanse for andre mennesker. Vi håper denne henvendelse vil kunne fortelle litt om hva slags folk det dreier seg om.

Det er personer som aldri tidligere har vært i fjellet og som har en slett fysisk form. De har konsekvent nektet å ta imot gode råd fra andre, så det utstyret de har med enten er totalt unyttig eller skadelig. Det er her tale om radikal by-ungdom fra vanskelig miljø. Renslighet og respekten for andre mennesker er dårlig utviklet. Mange kommer fra vanskelige hjem hvor skjæring i vegger og møbler med kniv ikke er uvanlig. De er B-mennesker, sover helst om formiddagen og er til sjenanse for andre med bråk og leven utover natta.

Dere har nå fått en viss peiling på hva slags folk det dreier seg om. Alle er selvsagt ikke like vanskelige, men det er denne gruppen vi har hatt størst problemer med.

Vi håper betjeningen i størst mulig grad klarer å hindre at uskyldige mennesker blir skadelidende på grunn av våre medlemmers uhøvelige framferd.

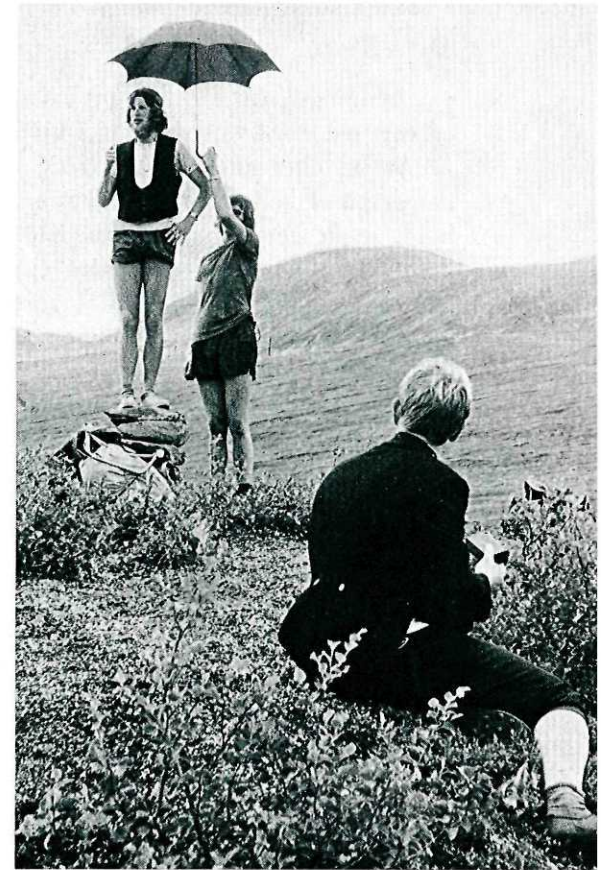
Hilsen OTB

v/styret

På turens andre dag beveget vi oss over til Jøldalen. Underveis krysser man elva Minilla. For to år siden ble det gravd ut en snøhule i disse traktene som dessverre bli meldt savnet en stund senere sammen med sommeren det året. Hulas byggmester var deltaker på SAFARI 72 og fant at hula var en messe verd. Lystfakir Kvingrim hadde i lang tid før turen forberedt seg på minnetalen. Utearrangementet samlet flere tilhørere på tross av at det ikke skjedde frivillig. Disse ble nok beriket i sin ånd av Kvingrims selvvalgte ord og hans karakteristiske stemme der han sto på toppen av sin selvbygde talerstol (varde) og skulle overdøve elvebruset.

Ved middagen på Jøldalshytta klarte vi litt av et kupp. Måltidet måtte gå over to bordsetninger. Den siste er mindre populær å delta i p.g.a. lengre ventetid. Dessuten er alle sitteplassene i peisestua opptatt når de siste er ferdige med måltidet. SAFARI 72 ankom matsalen 2 minutter etter at 1. bordsetning hadde satt seg, og samtlige syv fikk likevel bordplass. Det heter jo at de siste skal bli de første. Operasjonen krevde et minimum av forberedelse: 10 min. før mattid fikk vi lurt Per usett inn i salen med syv lapper påskrevet «Reservert SAFARI 72» som ble fordelt i like mange suppetallerkener. Ingen protest.

Noe av hensikten med å komme litt senere enn de andre var å rette folks oppmerksomhet på vårt antrekk som for anledningen

SAFARI 72 ved Minilla. Det er talen over snøhula som forsvant i forfjor som forrettes.

Foto: Roar Nålsund.

var kjole og hvitt, knickers og hvite strømper. Virkningen var god, og vårt renommé var på vei til å bli etablert.

Av en eller annen grunn fikk vi tildelt losji sammen med to damer på et heller lite flatsengrom. Ut på natten klarte ikke Per å holde seg lenger. Han måtte ut. Klokken kunne være ca. 0400. Han kom ikke tilbake, og ble senere gjenkjent på Trollheimshytta. Dit kom han akkurat tidsnok til å spise frokost. Formiddagen brukte han til å forberede det forestående o-løpet (poengorientering med ukjente poengverdier). Man hadde valgt å bytte ut de rød/hvite o-flaggene med do-tørk for å gjøre postene litt vanskeligere i det noe åpne terrenget. Dessuten forsvinner gjenglemte do-tørk raskere enn gjenglemte tøyflagg. Hver post ble forsynt med ett tørk. 14 tørk ble hengt ut, og man brukte en god kopi av NGO's kart over området til o-kart.

Etter hvert som de andre turdeltakerne kom fram til Trollheimshytta, ble det gjort klart for fellesstart fra tunet. Tilskuere samles og formann Erik redegjør for formasjonsløpingens prinsipper. Løperne kunne være ute i max 35 minutter og anvendt tid ut over dette ble straffet med minuspoeng. Det gjaldt å få med seg flest mulig poster da poengverdien på postene ikke ble oppgitt før start. Erik fant 2 av 6 poster som han hadde vært innom, mens Kvin-grim nøyde seg med en.

Ganske ofte tilbringer turistene to netter på Trollheimshytta i håp om å kunne bestige Snota i noenlunde bra vær. Dette fører med seg en del serveringsvirksomhet når det er styggvær og folk blir sittende inne. Selve serveringen tok Mikkel og Roar hånd om i den tiden vi var der, i egenskap av h.h.v. kelner og hovmester. Antrekket var jo i orden, så hvorfor ikke. Innslaget ga hytta mange nye venner.

I løpet av hviledagen kom vi til å sette drengen i en vanskelig situasjon. Det er han som til daglig sørger for den nødvendige veden. Innen vi dro fra hytta hadde vår hjelpsomhet resultert i at hele beholdningen med økseskaft ble nedskrevet til null.

Som avslutning på vårt opphold holdt vi en liten avskjedsfest hvor de fleste opplevde morgensola.

Den samme morgen var det ugjenkallelig slutt. Om det blir noen ny tur til neste år vil tiden vise, og de som angrer seg for at de ikke ble med, kan fortsatt gjøre det og leve i håpet.

«Vi drar til Nedal'n»

AV ØYVIND LARSEN

(Mel.: Vi drar til Tydal'n)

Vi drar til Nedal'n og koser oss
med TT-merket på sekk
til nyreist hytte ved vannet
som Nea med god hjelp har dannet.
En ny provins er til landet lagt
til gagn for bygd og for by,
la gå — vi ofret det gamle,
men fikk mye godt påny.

I gammelstua med torv på tak
stod mangt et lystelig lag
med jenter rødlett og fagre
og fjellslusker solsvidd og magre.
Om østerdøl eller svensk og dansk,
det gjorde ingen forskjell,
for Nea-myggen var romslig
og bet både fut og trell.

Skjønt nedslitt, trangbodd og gammeldags
du vil bli savnet i blant
for trivsel og atmosfære
i sannhet — et godt sted å være.
Men for et everk er slikt ei nok
det gir jo ikke no'n watt
til symaskin eller lampe
og kraftlagets renteskatt.